

Soukromí

Pod pojmem soukromí si asi představuji trochu něco jiného než většina z vás. Určitě jsou věci, které si každý z nás raději nechává pro sebe, snaží se, aby zůstaly utajeny šťouravému oku společnosti, pro mě ale soukromí zdaleka není nějaká tajemná truhla informací, kterou bych si střežil jako oko v hlavě.

„*Soukromí je pro nás důležité, protože v soukromí se cítíme bezpečně.*“ Co to znamená, cítit se bezpečně? Když si budu do deníčku tajně psát, že mě Pepa štve a nemám ho rád, to se budu cítit bezpečně? A jen co si to Pepa přečte, nastane moje malá osobní apokalypsa? Hranice soukromí je totiž podle mne absolutně individuální. Jeden člověk z mého okolí říká: „Všichni jsme lidé, ale každý jsme originál.“ Je to jedna z mála věcí, ve kterých s ním souhlasím. Každého se dotkne více nebo méně, když si o něm někdo šeptá za rohem, což ostatně vidím dnes a denně mezi lidmi kolem. S výjimkou několika mých blízkých přátel, což jsou lidé, jejichž názory či připomínky se ještě snažím vzít si k srdci, mě nikdy nijak zvlášť nezajímalo, co si o mně kdo říká, a už vůbec ne, co si o mně kdo myslí. Jestli nějaký mudrlant s velkou fantazií přijde s úžasnou story, ve které hraji pokud možno hlavní roli, nepřipadá mi to jako záležitost, kterou by si měl člověk nějak zatěžovat hlavu. Upřímně řečeno, pohybuji se v prostředí, kde jsou drby denním chlebem, a co hůř, nebýt drbů, komunikační okruh zdejších lidí by se nejspíš drasticky zúžil. Vynechám střední školu, což je kapitola, na jejíž sepsání je jeden lidský život krátký, a vrhnu se na svoji druhou nejnáročnější aktivitu. Pracuji v jedné nejmenované restauraci, kde devadesát procent personálu tvoří lidé ve věku kolem dvaceti let, což je alfa a omega celého problému, protože od toho se celá situace odvíjí. Člověk zde má pomalu každou druhou směnu okořeněnou nějakým zajímavým příběhem kolujícím mezi celým personálem, ve kterém nejenže figuruje s osobou, kterou v životě neviděl, ale dokonce s ní zcela prokazatelně strávil celý den, ačkoli podle jiných informací tentýž den sváděl šéfkou konkurenčního podniku. Rád bych ovšem zmínil, že tento způsob „zábavy“ se poněkud liší od drbání venkovských babiček, protože v tomto případě nikdo ve skutečnosti příběhu ani trochu nevěří a rozhodně to nikdo nemyslí zle, což ovšem nikomu nebrání pobavit novinkou kamaráda. A zase i zde jsou krásně vidět rozdíly v povahách. Jsou lidé, kteří se po prvotním šoku po seznámení se s místním klimatem oklepou a postupem času se historkám upřímně zasmějí, a jsou lidé, pro které je to neodpuštělný zásah do jejich soukromí.

Ale co potom znamená ten tajemný pojem soukromí pro nás, kteří nad polopravdami, a častěji spíš fámami o našich životech nezčervenají jako granátové jablko? Rozhodně totiž nejsem typ člověka, co na sebe prozradí kde co, kdybyste se zeptali lidí kolem, nejspíš by vám řekli, že toho o sobě moc nenamluvím. U mě je to prosté. A možná tak prosté, že to někomu může připadat malicherné. Prostě vidím rozdíl v tom, když se člověk svěří druhému z čisté důvěry, a když se tu samou informaci dozví ten samý člověk v podobě žhavé novinky dne.